

(วันเสาร์ที่ ๑๗ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖)

๑๓ กฎแห่งกรรม...เรื่องที่ทุกคนต้องรู้

เรื่องกฎแห่งกรรมเป็นเรื่องที่ใครจะหลีกเลี่ยงไม่พ้นเลย ทุกคนในโลก ทุกระดับชั้น ทุกเพศ ทุกวัย ทั้งคฤหัสถ์และบรรพชิต พุทธบริษัท ๔ ก็หนีกฎแห่งกรรมไม่พ้น การกระทำทุกการกระทำอะไรก็ตามทั้งที่ลับที่ แฉ่ง จะมีใครเห็นหรือไม่เห็นก็ตาม แต่กฎแห่งกรรมเขาเห็นและบันทึกติดเอาไว้

พระพุทธศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองและมั่นคง พุทธบริษัท ๔ ทั้งภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา จะต้องศึกษาเรื่องกฎแห่งกรรมให้ดี แล้วก็ต้องเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เพราะกฎแห่งกรรมมีมายาวนาน เริ่มต้นเมื่อไรไม่มีใครรู้ แม้แต่พุทธญาณ หรือญาณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์มาต่อ ๆ กัน นับพระองค์ไม่ถ้วน ยังหาเบื่องต้นว่าจะสิ้นสุดตรงไหนก็ยังไม่มีการทราบ

เพราะฉะนั้นก็เป็นเครื่องยืนยันว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ไม่ได้เป็นผู้บัญญัติกฎแห่งกรรม ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล ไม่มีเว้นกฎแห่งกรรมเลยสักราย เป็นเรื่องที่น่ายกศึกษาทีเดียว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงไปเห็นด้วยพุทธญาณอันบริสุทธิ์ ด้วยบุพเพนิวาสานุสสติญาณ กับ จุตูปปาตญาณ เวลาท่านนำชาดกหรือเรื่องราวต่าง ๆ มาสอนพระภิกษุ สามเณร หรือภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ท่านก็ต้องระลึกชาติไปดู แล้วนำมาสอน พระองค์ไปเห็นมาแล้วก็ส่งสารสัตว์โลก จึงนำมาส่งสอน สัตว์โลกให้รู้เห็นเรื่องราวเหล่านี้ เพราะเป็นเรื่องสำคัญ ต้องศึกษากันเอาไว้ให้ดีที่สุดเลย ถ้าไม่ศึกษา...อันตราย

ถ้าพุทธบริษัททั้ง ๔ ได้ศึกษาเรื่องกฎแห่งกรรมและมีความเชื่อมั่น พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรือง ชาวโลกก็จะได้รับประโยชน์สุขอันยิ่งใหญ่จากคำสอนของพระบรมศาสดา และจะดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง มีความสุขทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ท่องเที่ยวอยู่ใน ๒ ภพภูมิ คือ ในมนุษยโลกกับเทวโลก ไม่ต้องแว่วเวียนไปในอบายเลย

เพราะฉะนั้น พระเณรควรที่จะศึกษาเรียนรู้เรื่องกฎแห่งกรรมว่า เป็นของมีจริง เป็นเรื่องสำคัญ ศึกษาแล้วก็จะเกิดหิริโอตตปปะ เกิดความละอายต่อบาปและความกลัวต่อผลของบาป คือละอายที่จะทำบาปว่า คนอย่างเราเป็นนักบวชแล้ว ถ้าไปทำบาปทั้งที่ลับที่แฉ่ง มันเสียศักดิ์ศรี ทำไม่ได้ เกิดความละอายที่จะทำ และกลัวด้วย หรือพอรู้สึกกลัว ไม่ค่อยจะอายแล้ว ก็ต้องกลัวต่อผลของบาปที่จะเกิดขึ้นทั้งในปัจจุบัน คือ ความเศร้าโศก ทุกข์ใจ เพราะเก็บเรื่องนั้นเอาไว้คนเดียว กับผลของบาปในปรโลกอีกยาวนาน

ถ้ากลัวแล้ว ก็ไม่ทำบาป เมื่อไม่ทำบาป ก็ยากประพฤติดุกต้องตามพระธรรมวินัย ถ้าถูกต้องตามธรรมวินัย ก็เป็นที่ตั้งแห่งศรัทธาของมหาชน ของอุบาสก อุบาสิกา ของชาวโลกทั้งหลายที่ยังไม่เลื่อมใส ก็

จะเลื่อมใส ที่เลื่อมใสแล้วก็เลื่อมใสยิ่งขึ้น ถ้าหากอุบาสก อุบาสิกา ศึกษาด้วยก็ยิ่งละเอียดต่อบาป และกลัวต่อบาป เกิดหิริโอตตปปะขึ้นมา ก็จะละชั่ว ทำดี และทำใจให้ผ่องใส

พระก็จะทำหน้าที่ของพระและเป้าหมายของพระให้สมบูรณ์ เป้าหมาย คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง หน้าที่ก็คือ ศึกษาฝึกฝนแล้วก็อบรมสั่งสอนผู้อื่น เป็นทั้งต้นบุญต้นแบบ ครูสอนศีลธรรม นี่ต้องเกื้อกูลอย่างนี้

เพราะฉะนั้น เรื่องกฎแห่งกรรมต้องเรียนให้ลึกซึ้ง ถ้าหากว่านักบวชไม่เชื่อเรื่องนี้ แล้วคฤหัสถ์จะเชื่อได้อย่างไร และเมื่อต่างคนต่างไม่เชื่อ ความเดือดร้อนก็จะเกิดขึ้น โยมก็ไม่มีที่พึ่ง ไม่รู้จะพึ่งใคร ก็ต้องไปพึ่งผี พึ่งเจ้า พึ่งต้นไม้ พึ่งจอมปลวก พึ่งจิ้งจก ๒ หาง ปูปลาไหล ปูเต่า เต่ามาก็กราบเต่า กราบปลาไหล กราบจิ้งจก ๒ หาง งู ๒ หัว วัว ๕ ขา อะไรอย่างนี้ พอเป็นอย่างนี้วัดร้างก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ คฤหัสถ์ก็ขาดแหล่งแห่งนี้อนานบุญ

น่าเสียดายความตั้งใจเดิมของบรรพบุรุษที่มีความปรารถนาดีต่อลูกหลาน ช่วยกันร่วมแรงร่วมใจสร้างวัดกันมา ตั้งใจจะให้เป็นการรวมที่อยู่อาศัยของผู้ประพฤติพรหมจรรย์ ผู้เป็นนี้อนานบุญอายุพระพุทธศาสนา เป็นแหล่งสอนศีลธรรม และก็เป็นแหล่งนี้อนานบุญให้เขาได้ดักดวงบุญ

วิธีแก้วัดร้างก็มีวิธีการตั้งมากมาย อย่างผู้ที่ปลดเกษียณแล้วก็ไปบวช และยังมีผู้ที่เคยรับผิดชอบงานพระพุทธศาสนา แจ่มแจ้งเรื่องพระ เรื่องเจ้า เรื่องวัด เรื่องพระพุทธศาสนา มีความชำนาญ พอเกษียณแล้วก็ไปเป็นสมภารที่วัดร้างได้เลย

สมัยก่อนเวลาเขารบทัพจับศึก พอกลับมาแล้ว นักรบต้องออกบวช เพื่อทำใจให้เป็นบุญแล้วก็อุทิศบุญกุศลไปให้คู่ต่อสู้ ซึ่งไม่เคยโกรธเคืองกันเลย แต่ว่าอยู่ ๆ ก็ต้องมาฆ่าฟันกัน บางท่านบวชตั้งหลายครั้งซึ่งไม่เป็นข้อห้ามอะไร จะบวชกี่ครั้งก็ได้ นี่ก็เป็นวิธีแก้ปัญหาวัดร้างอีกทางหนึ่ง

หรือเวลาปิดภาคเรียน นักเรียน นิสิต นักศึกษา จัดบวชภาคฤดูร้อนหมุนเวียนกันไป แทนที่จะอยู่วัดที่ตัวบวช ก็ไปอยู่ที่วัดร้าง ทำความสะอาด ปัดกวาดเสนาสนะ ส่วนเสนาสนะก็สร้างอย่างเรียบง่าย และก็สวดมนต์ให้พระเจ้า เจริญภาวนา ศึกษาธรรมะกันไป เดี่ยววัดร้างก็จะเป็นวัดรุ่ง ก็จะเป็นแหล่งนี้อนานบุญขึ้นมาอีกแห่ง แสงสว่างของศีลธรรมก็จะเกิดขึ้น นี่ไม่ได้ยากเลย

บวชเป็นพระ...มีความสุข แต่ว่าต้องเข้าใจงานของพระ คือ พระต้องเข้าใจงานของพระ โยมก็ต้องเข้าใจงานของพระด้วย พระแต่เดิมก็เป็นคฤหัสถ์ มีชีวิตเหมือนชาวโลก ต้องทำมาหากินเหมือนนกเหมือนกาอย่างนั้น แต่เห็นภัยในวัฏสงสารก็ออกบวช บวชแล้วก็ต้องทำแบบพระ คือ เว้นกิจแบบฆราวาส จะให้มาทำแบบฆราวาสไม่ได้ เพราะท่านเป็นพระ
